

Fapte istorice ignorate ale României contemporane și marotele din scrierile oficiale - Eseu (6)

Prof. univ. dr. Corvin Lupu (https://www.art-emis.ro/prof.-univ.-dr.-corvin-lupu/) 20 Octombrie 2024

(/images/stories/analize/Ceausescu_Nicolae_2024.jpg)

Un alt colaborator apropiat al lui Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost Nicolae Ceaușescu. Gheorghiu-Dej a stat în închisoare cu Nicolae Ceaușescu între 1939 și 1944. Ceaușescu era foarte tânăr. El a terminat clasa a IV-a în Scornicești luând premiul al III-lea, dar fiind foarte sărac a plecat la București să caute să muncească. La București se afla fratele lui, Marin, viitorul general D.I.E., asasinat la Viena, în 23 decembrie 1989. Marin era calfă la un pantofar unde l-a dus și pe fratele lui mai mic. Lui Nicolae Ceaușescu, copil de 11 ani, nu i-a plăcut munca de calfă, a plecat de la stăpân și și-a petrecut majoritatea timpului în depoul C.F.R., alături de muncitorii de acolo, pe care-i ajuta în muncă, care îi dădeau de mâncare și-l ocroteau. În mediul lor s-a simțit cel mai bine și acolo a cunoscut și a îndrăgit muncitorimea și ideile marxist-leniniste. După condamnare, Nicolae Ceaușescu fiind foarte tânăr și cu doar patru clase, Gheorghiu-Dej i-a cerut în închisoare lui Miron Constantinescu, viitorul academician, să facă zilnic școală cu tânărul deținut. Miron Constantinescu i-a conceput un plan de învățământ și l-a instruit mult pe Ceaușescu. În închisoare era o adevărată universitate. Filozoful și logicianul Athanasie Joja, viitor academician, ținea acolo cursuri de logică, Miron Constantinescu de sociologie etc.

În anii 1950, după orele de serviciu, Ceaușescu a continuat să ia meditații de istorie, geografie, topografie și limba română, de la profesori universitari. După război, ajuns prim-secretar al P.C.R., Gheorghiu-Dej avea să-l numească pe Nicolae Ceaușescu în funcții importante diverse, pentru a-i pregăti în mod complex cariera de lider politic. S-a văzut și apoi s-a confirmat că Dej îl avea în vedere pe Ceaușescu pentru conducere la nivel foarte înalt. Începând cu anul 1945, Ceaușescu a fost șef la U.T.C., prim-secretar de regiune, ministru-adjunct la Agricultură, ministru-adjunct la Forțele Armate, iar din 1954 în 1965 a fost secretar cu probleme organizatorice al C.C. .al P.M.R., răspunzător de problemele din Armată, Miliție, Securitate, Justiție și toate cadrele P.M.R. În această ultimă calitate era al doilea om în ierarhia de partid din România. Ceaușescu a fost unul dintre cei mai disciplinați

conducători din echipa lui Gh. Gheorghiu-Dej, cu o mare putere de muncă, dar și cu personalitate puternică. Au fost situații când Ceaușescu și-a permis să dea replici chiar și lui Nichita Sergheevici Hrușciov.

Timp de opt luni, Nicolae Ceauşescu a urmat cursurile Academiei Militare din ţară. Acestea durau de la ora 8 la 14, de luni până vineri, la Academia Militară. A fost trimis la specializare în U.R.S.S., în 1951 şi 1952, câte două luni succesiv pe an și s-a şcolit la Academia Militară „Mihail Frunze" din Moscova. Toți cei care ajungeau acolo la studii erau recrutați de G.R.U., cu jurământ de credință față de U.R.S.S. și regimul sovietic, devenind informatori. Nu se putea pune problema refuzului, care ar fi echivalat cu condamnarea la moarte. Dar, ajuns în fruntea României, în funcția de secretar cu probleme organizatorice al partidului (1954) și apoi în cea de secretar general al P.C.R. (1965), Ceaușescu a considerat că trebuie să abandoneze jurământul și să acționeze în conformitate cu interesele țării sale. De aceea, după 1965, conducătorii sovietici au declarat în mai multe rânduri că Ceaușescu este „un trădător”.

Dej l-a onorat în toate felurile pe Ceaușescu, dar acesta nu i-a fost recunoscător după moarte. Ceaușescu l-a învinuit pe Dej pentru moartea lui Lucrețiu Pătrășcanu, deși știa că acesta fusese colaborator al serviciilor britanice. Pătrășcanu fusese asasinat de generalul Gheorghe Pintilie (Timofei Bodnarenko, alias „Pantiușa”). Dej a spus că după condamnarea la moarte a lui Pătrășcanu ar fi intenționat să-l grațieze, dar „Pantiușa” s-a grăbit să-l omoare cu mâna lui, ne mai recurgând la organizarea unui pluton de execuție. L-a asasinat cu sânge rece pe cel care, într-o perioadă, îl saluta în poziție de drepți cu salutul „Să trăiți!”

Pătrășcanu s-a învârtit în cercuri evreiești, a avut mai multe amante evreice și s-a căsătorit cu evreica Hertha Schwamen, care a fost și ea condamnată și închisă alături de soțul ei. A rămas în penitenciar încă doi ani după asasinarea lui Lucrețiu Pătrășcanu, devenind informatoare a Securității. În 1956 a fost anunțată că soțul ei a fost condamnat la moarte și executat. A fost trimisă ca actriță la teatrul de păpuși din Sibiu, unde a performat ca informatoare disciplinată. Ca urmare, i s-a restituit vila din Snagov, construită de Pătrășcanu din banii obținuți pe cartea „România sub trei dictaturi”, unde Hertha Schwamen a organizat un cerc literar-artistic în care a cooptat elite intelectuale din capitală, pe care le-a pus sub supravegherea ei și a Securității.

De asemenea, Ceaușescu l-a învinuit pe Dej pentru abuzurile Securității, deși știa că Dej nu putea opri K.G.B.-ul și aripa iudeo-sovietică din partid să extermine „dușmanul de clasă”, decât cu riscul cert de a fi identificat ca „deviaționist”, ca și complice cu „dușmanii poporului” etc., ceea ce însemna automat înlocuirea din funcție și poate chiar moartea. În orice caz, o asemenea situație ar fi îngreunat mult situația României în fața Kremlinului.

Ceaușescu l-a criticat post-mortem pe Dej pentru represiunea comunistă, cu toate că știa că statul român, la ora aceea, era confiscat de o armată de ocupaţie care îl gestiona în întregime cu forța armată. Cu forţă, nu cu tribună şi cu discursuri. Era o armată de ocupaţie care dădea soluţii şi comenzi. Unii au propus chiar ca acea perioadă să fie socotită istorie universală, nu istorie a României, pentru că nu este istoria noastră, ci a iudeo-sovietismului.

S-a vorbit mult că liderii României de atunci ar fi fost un grup organizat, „ca o mafie”. Desigur, a existat o luptă pentru putere, au existat și momente în care această luptă pentru putere a îmbrăcat forme imorale și chiar ilegale, dar nu se poate afirma că nu a existat și stimă, respect, recunoștință și, în unele cazuri, chiar prietenie între conducătorii României. Dar această colaborare colegială între conducătorii României avea o frontieră: cea dintre iudeo-internaționaliștii proletari și naționaliștii români. Poporul nu a văzut niciodată această frontieră, această luptă care uneori a fost teribilă, așa cum nu a văzut deloc disputa dintre Securitate și Partidul Muncitoresc/Comunist.

În primii ani de conducere, Gheorghiu-Dej era supravegheat îndeaproape de sovietici. Între anii 1948-1952, secretara sa personală era Nina Nikonova, soţia lui Serghei Nikonov, ofiţerul serviciilor sovietice care a condus Serviciul Special de Informaţii până la desfiinţarea acestuia în 1951 şi a fost apoi numit la conducerea Direcţiei de Informaţii a Armatei. Și-a luat numele românesc de Sergiu Nicolau. Şeful său de cabinet, Mihail Gavrilovici, era ofiţer M.G.B./K.G.B., ca şi cel responsabil de siguranţa sa (Valerian Bucikov). La aceasta se adăugau personalul şi şefii sovietici din cele 16 Sov-Rom-uri, din cadrul societăţii de prietenie româno-sovietică (de fapt, Asociaţia Română pentru Întărirea Legăturilor cu Uniunea Sovietică - A.R.L.U.S.), din Asociaţia Întregii Uniuni pentru Legături Culturale în Străinătate (V.O.K.S.), din Sov-inform (care furniza ştiri presei româneşti) şi din asociaţiile străine de corespondenţă. După 1953, Alexandru Nikolski l-a suspectat pe Dej că nu este loial U.R.S.S. și i-a plantat microfoane în reședință și la birou. Cu tact și cu răbdare, Gheorghiu-Dej avea să se elibereze din chingile în care îl fixaseră iudeo-bolșevicii după preluarea puterii.

Gheorghiu-dej era permanent în atenția lui Nikolai Petrovici Zudov, șeful operațiunilor N.K.V.D. din România și a faimosului general Alexandr Saharovski, șeful consilierilor sovietici din Securitatea „Poporului”. Saharovski a fost o legendă a spionajului internațional. După ce a organizat Securitatea României ca pe o sucursală a N.K.V.D./K.G.B. și a creat rețele solide în timp scurt, în 1952 a fost numit director-adjunct, iar în 1955 director al Directoratului I al K.G.B., însărcinat cu spionajul sovietic în întreaga lume. A fost longeviv, rămânând în funcție până în 1970 când și-a cerut pensionarea. La festivitatea de pensionare avea să declare că cireașa de pe tortul întregii sale activități este Securitatea din România.

„Pantiușa” era un criminal simpatic, cu simțul umorului și sadic. Când ancheta „dușmani de clasă”, îi plăcea să-i bată cu creionul peste testicule. Fuma într-una. Vorbea limba română cu un puternic accent rusesc, de care nu s-a debarasat toată viaţa. Era chiar, în acest sens, dorinţa lui, la fel ca și a Anei Pauker și a multor activiști de partid și ofițeri de securitate, care exprimau prin acest accent rusesc din limba română atașamentul lor față de URSS. Generalul Iulian Vlad mi-a relatat că în anii ’50, la Securitate, unii colegi ai lui, minoritari etnici, dar și români, făceau exerciții la oglindă pentru a deforma limba română și pentru a-i da accent rusesc.

În 1945, „Pantiușa” a cumpărat la preț simbolic două vagoane de țigări „Plugarul”, confiscate de la traficanți, ca să aibă toată viața. Era cel mai important agent al K.G.B. în România. Fusese parașutat de sovietici în România pentru misiuni de spionaj și diversiune (1928). A fost prins și întemnițat împreună cu comuniștii (1931). S-a stabilit că era cetăţean al U.R.S.S., membru al P.C.U.S. şi că făcea parte din reţeaua informativă a K.G.B. Nu a rezultat dacă a fost ofiţer sau doar colaborator. În 1943, pe când comuniștii erau închiși la Caransebeș, în condiții foarte grele, au făcut o grevă a foamei și s-au răsculat. Despre grevă a aflat și Stalin personal, care i-a transmis în închisoare lui „Pantiușa”, prin rețelele comuniste de legătură, ordinul de a nu se implica în revoltă și de a face totul pentru a rămâne în viață, pentru că el trebuie să fie „conducătorul României”. Ulterior, în închisori, comuniștii au știut o vreme că „Pantiușa” este alesul lui Stalin, dar Stalin n-a avut niciodată intenția de a-l numi prim-secretar al P.C.R., doar că el se referea la „Pantiușa” pentru funcția de șef al Securității, ca fiind cea mai importantă funcție. După ce s-a eliberat, în august 1944, a declarat că rostul lui în închisorile prin care a trecut era de a-i descoperi pe posibilii agenţi ai SSI infiltraţi în P.C.R. Toți cei pe care i-a descoperit ca atare au fost nimiciți în gulagul iudeo-sovietic pe care el l-a condus cu maximă autoritate, având de la Moscova autonomie totală față de conducerea politică și administrativă a țării.

Ca și în U.R.S.S., foarte puțini oameni au știut ce face Securitatea în spatele zidurilor închisorilor și toți care au știut s-au temut să vorbească. Problema eliminării „dușmanilor de clasă” nu era problema conducătorilor politici. Acolo stăpânea doar Securitatea. Generalul Iulian Vlad îmi spunea că așa s-a ajuns ca în ședințe ale conducerii de partid, să se afirme de către unii activiști că s-ar fi auzit că se fac mari abuzuri în închisori, la care ministrul Securității, Alexandru Drăghici, soțul agentei iudeo-

maghiare K.G.B., Marta Cziko, dădea asigurări că va verifica, va lua măsuri, că lui nu i s-a raportat etc. Cu toate acestea pe care mi le-a spus, generalul Aurel Rogojan a scris în memoriile generalului Iulian Vlad că fostul șef al Securității ar fi avut un mare respect pentru Alexandru Drăghici. Personal, cunoscându-i pe cei doi, nu cred că este adevărat. În anul 1991, fiind acuzat penal, Alexandru Drăghici și Marta Cziko au fugit în Ungaria, unde anterior se stabilise și fiica lor. În 1992, cu ocazia vizitei la București a secretarului general al N.A.T.O, Manfred Wörner, acesta i-a cerut lui Ion Iliescu să reorienteze serviciile secrete românești către S.U.A. și să-i dea afară pe unii șefi din serviciile secrete românești care erau agenți ai Moscovei (directorul S.I.E., Mihai Caraman, prim-adjunctul directorului S.R.I., Filip Teodorescu, al cărui decret de numire semnat de Ion Iliescu nu fusese publicat în Monitorul Oficial etc.).

Pentru a da dovadă de ruptura României iliesciene cu filiera K.G.B. a Securității, statul român a cerut Ungariei extrădarea lui Drăghici, pentru a fi anchetat și condamnat. Ar fi dat bine la Washington. Ungaria a refuzat extrădarea sub motivul că toate crimele pe care le-a săvârșit Drăghici ar fi fost prescrise din punctul de vedere al jurisprudenței maghiare. În decembrie 1993, Drăghici a fost asasinat în Budapesta, coborând în mormânt cu multe secrete dorite de noii diriguitori ai României acaparate ca o pradă prin lovitura de stat din decembrie 1989.

În mod ciudat a murit și fostul său adjunct, Alexandru Nikolski, oficial de infarct, chiar cu o zi înainte de audierea lui la Parchet, după ce declarase că va spune procurorilor toate adevărurile pe care le-a trăit. Majoritatea mizeriei regimului iudeo-bolșevic se ascundea istoriei prin decese ciudate, prin asasinate, prin distrugeri de arhivă secretă și prin recuperarea unor deținători de secrete de către servicii secrete străine, cele care au învins România în Războiul Rece.

După 1956, Gheorghiu-Dej a tolerat eforturile lui Nicolae Ceaușescu de a supune Securitatea controlului partidului, lăsându-l pe acesta „la înaintare” și protejându-se pe sine, de teama faptului că Securitatea era sucursală a K.G.B., iar în România Securitatea era „stat în stat”. Ceaușescu nu era așa prudent. Dacă el credea că face bine, nu se dădea în lături și își asuma riscuri. Ceaușescu a spus în Plenară a P.M.R. că „Securitatea este un cal nărăvaș care a fost prost călărit” și a propus aducerea ei în totalitate sub controlul partidului. Atunci s-a produs ruptura între Securitate și Ceaușescu, subiect pe care l-am abordat în cartea „Trădarea Securității în decembrie 1989. Secrete ale intervenției străine împotriva României”.

La propunerea lui Ceaușescu, Dej i-a destituit pe Alexandru Nikolski (1951) și pe „Pantiușa” (1963) din toate funcțiile, i-a pensionat, dar, pentru ca la Kremlin să nu se interpreteze că agenții săi sunt în dizgrație și persecutați, i-a decorat pe amândoi și le-a păstrat privilegiile de nomenclaturiști. Alți 16 securiști vinovați de crime, care n-au avut protecție de la Kremlin, au fost condamnați la moarte și executați câțiva ani mai târziu, în timpul anchetelor ordonate de Nicolae Ceaușescu, fără ca acest lucru să fie făcut public. Securitatea și „copiii” Securității de după decembrie 1989, au ascuns totdeauna aceste execuții, pentru a nu atrage atenția asupra crimelor pe care le-au săvârșit securiștii în acea perioadă neagră a ocupației militare sovietice. Momentul 1968 a fost primul moment în care, pentru o clipă, Securitatea a dat socoteală pentru o parte din crime. Al doilea moment avea să se petreacă în 1973. După 1989, toate încercările societății civile de a cere socoteală fostei Securități, au fost deturnate, iar securiștii și protejații lor au condus România sub „pulpană” occidentală, cea care le-a asigurat protecția/imunitatea pentru crimele anterioare, cu condiția să aservească România colonialiștilor occidentali.

În 1968, cu ocazia anchetelor foarte dure legate de crimele Securității, anchete începute în 1967, „Pantiușa” a fost dat afară din partid. Cu ocazia anchetei la care a fost supus, privitor la numeroasele lui crime, el a declarat cu seninătate că pe unii oameni i-a omorât din convingere personală, iar pe alții din disciplină militară. Cu ocazia anchetei asasinării lui Ștefan Foriș (1967), a ieșit la lumină faptul

că de acest asasinat a avut cunoștință și Gheorghe Gheorghiu-Dej, iar Ceaușescu l-a învinuit pentru aceasta. Ceaușescu nu a dat niciodată ordin de asasinare a adversarilor politici. Acest lucru a fost recunoscut și de dușmanii săi, de generalul Iulian Vlad și de colonelul dr. Gheorghe Rațiu, șeful Direcției a I-a a Securității, până în ianuarie 1990. Cu toate acestea, în efortul extraordinar al regimului post-socialist de a-i compromite imaginea naționalistului Ceaușescu, s-a scornit minciuna că fostul șef de stat ar fi împușcat un țăran la colectivizare, într-un sat. În anul 1962, când manipulatorii afirmau acest neadevăr, Ceaușescu era secretar cu probleme organizatorice al C.C. al P.M.R., deci al doilea om în partidul de guvernământ. De la înălțimea acelei funcții, nimeni nu umbla prin sate, din casă în casă, să facă muncă de lămurire cu țăranii. Ca urmare a raportării unui deces prin împușcare, Ceaușescu s-a deplasat, după câteva zile, să ancheteze abuzul și să stabilească pedepsele.

„Pantiușa” a fost căsătorit cu Ana Grossman, adjunct al ministrului de Externe, Ana Pauker (1947-1952), apoi adjunct al ministrului Comerţului Exterior (1952–1955), apoi adjunct al ministrului Comerţului Interior (1955–1956), membru în C.C. al P.C.R. (1955–1965), vicepreşedinte al U.C.E.C.O.M. (1956–1965), o evreică măritată anterior cu evreul Sorin Toma, fostul redactor-șef al „Scânteia”, unul dintre demolatorii elitelor intelectuale românești. Când Sorin Toma „încondeia” vreo mare personalitate, pe prima pagină din „Scânteia”, a doua zi respectivul era arestat. „Pantiușa” și Ana Grossman au înfiat un băiat și o fată. Fiica adoptivă a lui „Pantiușa”, Ioana Constantin, cetățean al statului Israel, a venit în România și a dat un interviu în care a relatat ce părinte, om minunat și uman a fost tatăl ei… Ioana Constantin nu a recunoscut nici etnia evreiască a tatălui ei adoptiv, declarând că el ar fi fost ucrainean, nu kazaro-evreu. La fel a procedat și adjunctul său, Alexandru Nikolski (Boris Grünberg), care s-a declarat rus. Multe sute de kazaro-evrei din P.M.R. și din Securitate au adoptat nume românești. Din această cauză, toate procentele de evrei din Securitate și din partid publicate oficial sunt false, făcute după etnia declarată în fals, nu după etnia reală. Așa s-a ajuns ca și unii istorici deveniți foarte cunoscuți, cum ar fi agentul secret britanic Dennis Deletant, să publice procente false de evrei în aparatul represiv din România și să tragă concluzii la fel de false despre contribuția evreiască la gulag, la sovietizarea României și la distrugerea unei părți din corpul de elită al etniei române.

După ce „Pantiușa”, a căzut în dizgrație, Ana Grossman a divorțat și s-a măritat cu internaționalistul proletar Constantin Pârvulescu, amândoi fiind adversari declarați ai politicii de independență a României, care-l urau pe Nicolae Ceaușescu și luptau, alături de ceilalți internaționaliști proletari din partid, securitate și armată, pentru înlăturarea lui. - Va urma -

Evaluare: ★ ★ ★ ★ ★
